

Jean-Jacques MENARD

(1837-1924)
C14bis-L4-T11+12

Jean-Jacques MENARD uit Aarlen ging 4 jaar naar de lagere school voordat hij een kappersopleiding volgde. In 1858 opende hij een kapsalon op Rue des Faubourgs 7 in Aarlen. Later werd hij gemeenteraadslid.

In zijn vrije tijd was hij een populair schrijver die gedichten, liedjes en toneelstukken schreef in het Luxemburgs en in het Frans. Deze patoisdichter was een echte nationale bard van de streek van Aarlen en oogstte succes bij het theatergezelschap 'Les Philanthropes.' Het tijdschrift 'La Vie Arlonaise' vergeleek hem met Jasmin, de Occitaanse dichter-pruikenmaker uit Agen in de Gascogne, omdat hij zijn verzen schreef terwijl hij het haar van zijn klanten deed. Vanaf 1871 publiceerde de drukker BRUCK de eerste verzamelingen van het werk van MENARD.

Hij rust in een graf dat opvalt door het acrostichon op de voorkant en het gedicht in het Luxemburgs op de linkerzijde.

Het acrostichon:

Mon corps gît sous la terre (Mijn lichaam ligt onder de aarde)

Et mon âme en ces lieux (En mijn ziel op deze plek)

N'attend qu'une prière (Wacht enkel op een gebed)

Avant d'aller aux cieux (Om naar de hemel te gaan)

Rien qu'un bon « Notre Père » (Gewoon een goed Onze Vader)

De vous, passants pieux. ((Van u, vrome voorbijgangers)

Het gedicht:

*Hier ligt een man
die men niet hoeft te prijzen
Hij leefde op deze aarde
zoals Christus dat wilde:
Als we goed en correct leven,
zal hij onze waarde waarderen.*

Sources : Google : Luxemburger Autorenlexikon / La Revue Arlonaise (Troupe de théâtre amateur) Arlon centre commercial n°15 - 1974 / Combats pour la langue dans le Pays d'Arlon aux XIXe et XXe siècles de Jean-Marie TRIFFAUX / L'indépendance luxembourgeoise 27/12/1898 / Arlon en 1890 de Max KIESEL / Geschwenn n°116 2005

